

L'OPERACIÓ DE LA GRÀCIA

Cor de l'Agamèmnon d'Èsquil

*Sigui qui sigui Zeus, si és així
com vol que l'anomenin,
per aquest nom, doncs, l'anomeno.
No em queda res per comparar, havent-ho pesat ja tot,
fora de Zeus, si és que el pes inútil de l'angoixa
cal realment desestimar-lo.*

.....
*Qui sigui que, el pensament girat vers Zeus, en dirà la glòria,
rebrà la plenitud de la saviesa.
Ell, que els mortals ha posat en camí de la saviesa.
"Pel sofriment el coneixement" és l'alta llei que ha dictat.
Es destil·la en el son, vora vora del cor,
la pena que és memòria dolorosa,
i fins a qui no en vol li ve, la saviesa.
De part de les divinitats, és una gràcia, aquesta violència,
assegudes, les divinitats, al governall sagrat.*

Zeus no designa pas més que no el mot Déu cap divinitat particular. D'altra banda, és de la mateixa arrel. Ni se'n sap tampoc el nom, cosa que, segons les idees dels antics, per als quals anomenar era influir, implica que no se'l pot atènyer, contràriament als falsos déus. Hom pot, només, girar-hi el pensament, i això és prou per a obtenir la perfecció.

La "pena que és memòria dolorosa" vol dir, segons el vocabulari òrfic, el pressentiment de la felicitat eterna, de la destinació divina de l'ànima. Aquest pressentiment es destil·la de gota en gota en el son de la inconsciència; al moment que hom en pren consciència, la gràcia ja el té, i només queda que consentir. Aquest quadre de l'acció de la gràcia s'acorda amb el mite de Cora.

Nota del traductor:

1.- Aquest text, Simone Weil l'escrigué, a Marsella, entre abril i maig del 1942.